

Nr 231

Av herr **Gustafsson**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård.*

Nionde huvudtiteln av årets statsverksproposition upptar under punkt 83 ett anslag till Lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård. Anslaget föreslås utgå med 625 000 kronor, vilket skulle innebära en minskning med 75 000 kronor från närmast föregående budgetår. Enligt departementschefens mening är det »med hänsyn till medelsåtgången tillfyllest» att för budgetåret 1957/58 anvisa ett belopp av 625 000 kronor.

Veterinärstyrelsen hade hemställt att anslaget skulle uppföras med oförändrat belopp av 700 000 kronor. Styrelsen hade erinrat om att ifrågavarande bestämmelser om statsbidrag f. n. är föremål för översyn av 1954 års veterinärtaxeutredning. I avvaktan på resultatet av denna utredning borde enligt styrelsens mening ingen ändring ske i medelsanvisningen för nästa budgetår.

Grunderna för anslagets utgående till djurägarna har ändrats tid efter annan, så att villkoren skulle bringas i närmare överensstämmelse med det sjunkande penningvärdet. Sålunda har den högsta inkomst, till vilken en jordbrukare skulle vara taxerad för att få bidrag ur anslaget, höjts från ursprungligen 2 000 (SFS 1946:164) till 3 500 (SFS 1949:671) och senast till 4 500 kronor (SFS 1952:260). I samband med den senaste ändringen höjdes även det belopp, som vederbörande själv skulle erlægga innan bidrag utginge, från 10 till 15 kronor. Som allmän regel gäller att bidragsberättigad jordbrukare inte får vara påförd statlig förmögenhetsskatt.

Det torde inte ha varit Kungl. Maj:ts eller riksdagens avsikt att de år 1952 beslutade ändringarna i bidragsvillkoren skulle leda till att anslagsbehovet minskades. Då enligt veterinärstyrelsens utsago belastningen av anslaget har minskats, tyder detta på att villkoren för bidrag till behövande jordbrukare är för snäva. Detta är inte tillfredsställande. Djursjukvården är verkligen betungande för de mindre bemedlade jordbrukarna, särskilt i Norrland, där avstånden är stora och veterinärdistrikten oerhört vidsträckta. Ett av sjukdom påkallat men på grund av djurägarens svaga ekonomi utelivet veterinärbesök kan vålla ägaren förluster och djuret onödigt lidande.

En höjning av den nuvarande inkomstgränsen — 4 500 kronor — synes starkt motiverad redan av penningvärdets försämring under senare år.

Enligt riksräkenskapsverkets beräkningar i bilaga 1 till årets statsverks-

proposition utgjorde samtliga inkomsttagares medelinkomst under taxeringsåret 1956 8 009 kronor. En företagarinkomst såsom jordbrukare på 4 500 kronor måste med hänsyn härtill anses vara mycket låg, varför en höjning av inkomstgränsen torde vara påkallad och skälig.

Det förtjänar slutligen erinras om att ett enhälligt jordbruksutskott vid 1955 års riksdag uttalade: »Då den senaste ändringen av inkomstgränsen trätt i kraft så nyligen som den 1 januari 1953 bör enligt utskottets förmenande ytterligare erfarenhet vinnas innan detta spörsmål upptages till förnyad prövning.» Enligt vår mening har numera tillräcklig erfarenhet vunnits.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta,

1) att anslaget till Lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård må som tidigare utgå med 700 000 kronor,

2) att hos Kungl. Maj:t anhålla om att statsbidrag för djursjukvård må åtnjutas av djurägare, vilkens till statlig inkomstskatt taxerade inkomst inte överstiger 6 000 kronor och som inte heller påförts statlig förmögenhetsskatt.

Stockholm den 26 januari 1957

Nils-Eric Gustafsson